In xp̄o inuenit meritũ ⁊ placitũ infinitũ.

Et cũ talis ꝑſona nihil ꝓ ſe debeat.qꝛ ita opoꝛtet eē ꝙ nihil ꝓ ſe debeat.⁊ ſic poterit ſoluere ꝓ oīb q̄ nõ pñt reddere qḋ debēt qꝛ nõ habent. Igiꝛ extra talē ꝑſonã non pōt inueniri ſatiſfactio infinita: quaȝ homines debēt ad debitũ infinitũ. In ſola igiꝛ tali ꝑſona pōt inueniri illud q̄ hõ indiget. Un̄ talis ꝑſona poterit h̄re meritũ infinitũ.⁊ etiã poterit facere placitũ infinitũ dupliciter.p̄mo qꝛ deus.ſecundo qꝛ erat perſona infinita ex parte dei cui fiet placitũ.qꝛ oē placitũ ⁊ acceptuȝ deo eſt infinitũ. Et ſic duob modis merituȝ ſeu placitũ qḋ poterit facere erit infinitum. Sed culpa hoīs ſeu iniuria ⁊ offenſa fuit ſolum infinita vno modo.ſcȝ ex ꝑte dei ꝯtra quē facta eſt: ⁊ nõ ex ꝑte facientis.et ideo meritũ ſeu factũ placitũ talis ꝑſone infinite erit maius.⁊ ſic vincet ⁊ deſtruet totaliter ⁊ ſupabit omnē culpã ⁊ oē demeritũ: ⁊ omnē iniuriã ⁊ oēm offenſam ⁊ oē diſplicitũ qḋ eſt ꝯtra deũ ex ꝑte hominis. Ergo ſi talis perſona infinita det aliq̄d de ſuo ꝓ hoīb ad faciendũ ꝓ eis iuſticie dei.et h̄ cũ bona voluntate cum intimo coꝛdis affectu: tũc ſatiſfaciet deo totaliter: et tollet iniuriã ⁊ offenſam omnē. Sic ḡ habemꝰ iã dictũ q̄ ſunt neceſſaria: et q̄bus indiget hõ ſi velit ⁊ debeat liberari. Primũ eſt ſatiſfactio infinita voluntarie facta. Secundũ eſt ꝑſona infinita q̄ ſimul ſit deus et homo.

De ꝯditionib q̄s dȝ h̄re talis ꝑſona infinita q̄ eſt neceſſaria ꝓ ſatiſfactione.

Titulus.ccliij.

ET qꝛ natura humana indiget ꝓ ſua liberatiõe tali ꝑſona infinita q̄ ſimul ſit deꝰ et hõ. ideo vlteriꝰ ꝯſiderare ⁊ inueſtigare debemꝰ de ꝯditionib neceſſarijs q̄s debet h̄re iſta ꝑſona q̄ ꝯueniāt ſatiſfactioni.q̄m ſi non habeat oēs ꝯditiões q̄ req̄runꝛ ad ſatiſfactioneȝ nõ ſatiſfaceret ꝓ hoīb. Et iõ opoꝛtet ꝙ ſit ꝓpoꝛtionata ſatiſfactioni ſicut hõ indiget.et iõ opoꝛtet ꝙ ſit de genere iſtius homīs q̄ eſt obligatus ad penã infinitã: ⁊ nõ ſit de nouo factꝰ ſicut p̄mus hõ. q̄m ſi nõ ſit de genere p̄mi homīs q̄ eſt debitoꝛ.tunc talis hõ q̄ eſt deꝰ inq̄ntũ hõ nõ ꝯtinebit ad genꝰ humanũ.nec ad hoīes

O, redē ptoꝛ ſit homo

deſcendentes a p̄mo homīe q̄ fecit offenſam. Quare ſequiꝛ ꝙ nõ debet ſatiſfacere ꝓ illo q̄ntũ erit de illo. Sicut eni iuſtum eſt vt ꝓ culpa et offenſa oīs hõ ſatiſfaciat ita etiã opoꝛtet ꝙ ſatiſfaciens ſit idē cũ eo q̄ obligatus eſt. Opoꝛtet eni ꝙ ſit eiuſdeȝ generis.aliter nec p̄mus hõ nec genꝰ ipiꝰ ſatiſfaceret ꝓ ſe. Ergo ſicut de duob primis hoīb obligatio in omnes hoīes deſcendit.ita nullus niſi q̄ de ipis naſciꝛ debet ſatiſfacere ꝓ illa obligatione hominũ. Opoꝛtet ḡ ꝙ ille hõ q̄ ſatiſfaciet naſcaꝛ de genere p̄mi hoīs.qꝛ hoc req̄rit ſatiſfactio ¶ Ulteriꝰ opoꝛtet ꝙ talis hõ q̄ ſatiſfaciet ꝓ humano genere: cõcipiaꝛ et generēꝛ mũdiſſime.ſcȝ ſine libidine ⁊ ſine coꝛruptione.et ideo ſine coitu. Un̄ qꝛ iam declaratũ fuit ꝙ mēbꝛa genitalia tam in viro q̄ȝ in muliere ſunt mēbꝛa inobedientie: et ꝙ mouenꝛ ꝯtra rõnē.et ideo ſunt mēbꝛa peccati et membꝛa rebellionis Et iõ hoc fuit cauſa: ꝙ oēs hoīes ſunt rebelles. quia ꝑ ipa mēbꝛa libidinoſa generanꝛ ⁊ ꝓducũtur.ita ꝙ ꝑ illud mēbꝛũ genitale intrat oīs coꝛruptio in oēs hoīes. Opoꝛtet ḡ ꝙ talis q̄ debet eſſe deꝰ et hõ: et q̄ ſatiſfaciet ꝓ hoībus: ꝙ nullo mõ ſit cõceptꝰ nec generatꝰ ꝑ membꝛũ genitale: cũ ipe debeat deſtruere omnē culpã et oē peccatuȝ: quia iam eſſet in carne initiũ coꝛruptiõis et culpe: et tunc eſſet debitoꝛ: et obligatꝰ eſſet ſicut alij hoīes.et tunc nõ poſſet ſatiſfacere ꝓ alijs hominibus. Natura ḡ ſatiſfactionis exigit.ꝙ caro illius homīs nõ ſit generata ꝑ virũ.ḡ nõ debet eſſe de ſemine viri.quia ſi ſic nihil valeret nobis ꝓ ſatiſfactiõe.⁊ ſic erit ſine patre immediato. Erit ergo talis homo formatꝰ q̄ntuȝ ad coꝛpus immediate ꝑ manuȝ dei.qꝛ aliter fieri nõ poteſt. Quia ſicut p̄mus hõ immediate factus fuit ꝑ manũ dei.ita et ſecundus. Sed qꝛ opoꝛtebat vt iſte ſecundus hõ q̄ ſatiſfaceret ꝓ hoībus naſceretur ab hoīe.ſcȝ a viro vel muliere: ⁊ de genere p̄mi hoīs.⁊ cũ mulier eſt oꝛdinata ad cõcipiendũ et ad nutriendũ ⁊ ad lactandum. cõuenientius fuit vt a muliere generareꝛ q̄ȝ a viro.et h̄ ſine ꝯcupiſcētia libidinoſa mulieris.ita ꝙ iſta mulier de q̄ formabaꝛ nullã ſentiat libidinē.imo neceſſe eſt ꝙ in

O, redē ptoꝛ generēꝛ ſine libidine. Ti.cclxviij.

Oꝑtuit xp̄ȝ ſine virili ſemine cõcipi.

Oꝑtuit mariã eē vginem

ſlla muliere nunq̄ fuit libido. ⁊ iō neceſ/
ſe eſt ꝙ talis mulier ſit virgo ꝑpetua. Et
q꞉ tale corpus ipſius hoīs nō erat ꝯceptū
in vulua mulieris: ſed in ventre per virtu
tem dei de ſanguine mulieris ſine violati
Oꝑtuit xp̄m naſci ex v̄gine. one virginitatis. iō etiā neceſſe eſt ꝙ talis
hō etiā naſcat̄ de ipa muliere ſine fractio/
ne ⁊ aꝑtione vulue mulieris. Quia ſicut
nō intrauit. ita nō debet exire. Quoniam
vulua mulieris nō aꝑitur niſi ꝑ membrū
viri cū libidine. ideo cū vulua illiꝰ mulie/
ris nullo modo debeat aꝑiri ꝑ membrum
viri. ſequit̄ ꝙ ille hō naſcendo de tali mu/
liere nullo mō debeat aꝑire vuluā eiꝰ. ali
ter relinqueret in ipa ſigna libidinis ⁊ cor
ruptionis carnis et ſigna ac ſi ipa libido
ꝓceſſiſſet ⁊ fuiſſet apta ꝑ mēbrū viri: que
oīa debent eſſe aliena ab ipo hoīe quē re/
q̄rit diuina iuſticia ⁊ humana obligatio.
cū debeat ſūme diſtare a libidīe et ab om̄i
veſtigio libidinis. Vn̄ al's faceret opus
qd̄ ꝯſueuit mēbrū virile facere ſcꝫ vuluā
mulieris aꝑire: et tn̄ debꝫ eſſe elongatus
ab illo mēbro totaliter et a ꝓprio oꝑe: qd̄
ſolū illo mēbro vitioſo ac rebelli ⁊ libidi/
noſo ꝯuenit. Ergo neceſſe eſt ꝙ ille hō q̄
ꝑ manū dei fuit formatꝰ intus in ventre
virginis mulieris ſine om̄i libidīe naſca
tur: ⁊ exeat ſine aꝑtione ⁊ violatiōe ſicut
intrauit: et vt ipa maneat virgo incorru/
pta. ¶ Et vt in generali ⁊ breuiter ꝯclu/
damus om̄es ꝯditiōes pſone illius infini
te q̄ neceſſaria eſt hoī et nature hūane pro
ſolutione ſatiſfactiōis. oportet ꝙ habeat
tales ꝯditiōes ex ꝑte humanitatis ⁊ anīe
⁊ corꝑis q̄ nullo mō derogent nec ꝯtrari/
entur diuīe nature et deitati: nec derogēt
nec diſcōueniāt ſatiſfactiōi ⁊ ſolutioni. ꝓ
qua facienda eſt neceſſaria nobis illa pſo
na. imo totaliter ꝯueniāt ⁊ ꝓportionent̄.
Et iō exinde poſſumꝰ ꝯcludere in ſpecia
li om̄es ꝯditiōes q̄ntum ad aīam ⁊ q̄ntū
ad corpus ⁊ q̄ntū ad vnionē aīe ⁊ corꝑis
cū natura diuina in vna pſona. Et qm̄ i
natura diuina ſunt tres pſone realiter di
ſtincte. ſcꝫ pater et filius et ſpūſſctūs. iđo
videamꝰ q̄ pſona eſt magꝭ cōueniens vel
pater vel filius vel ſpūſſanctus: cum qua
vniretur humanitas ſeu corpꝰ et aīa. Et
apparet ꝙ pſona filij ſit magis ꝯueniens
vt ſit vna pſona in duabꝫ naturis. qm̄ ꝑ/
ſona filij dei hꝫ multas ꝯuenientias cum
hoīe: qđ nō hn̄t alie pſone. Vn̄ q꞉ filius
eſt ꝓductꝰ et accepit oīa q̄ habꝫ a pr̄e ⁊ ac
cepit eſſe. ita hō etiā eſt ꝓductꝰ et accepit
eſſe a deo. Et etiā filiꝰ eſt imago patrꝭ in/
creata. et hō eſt imago dei creata. ⁊ ſic ma
gis ꝯuenit ꝓductus cū ꝓducto q̄ impro
ductus. iō magꝭ ꝯuenit pſona filij dei q̄
patris. et etiā q꞉ magis ꝯuenit imago cū
imagine q̄ ille q̄ nō eſt imago. ideo magꝭ
ꝯuenit filius q̄ ſpūſſanctꝰ. Etiaꝫ q꞉ erit
filius hoīs ꝯuenit ꝙ potiꝰ ſit filiꝰ dei. q꞉
iam filiꝰ dei eſt: q̄ ꝙ ſit ſpūſſanctus. q꞉ ra
tionabile eſt ꝙ q̄ patrem habet in celis: ꝙ
matrē habeat in terris. Item q꞉ homīes
ſunt filij dei ex ꝑte aīe vt ꝓbatū eſt: q̄uis
ſint deformati. ideo magꝭ ꝯuenit filiꝰ dei
naturalis q̄ ſpūſſanctus.

Q. filiꝰ ſit incarnatus.

Ti. ccl viij.

Si talis pſona infinita inquantuꝫ ho
mo debeat eſſe mortalis vel immortalis
ad ſatiſfaciendum.

Titulus.ccliiij.

Quoniā autē talis pſona erit infi
nita que ſimul deus ſit ⁊ hō. ideo
eſt neceſſaria ꝓ ſatiſfactione toti/
us humane nature: vt ſcꝫ habeat in ſe ali
quid maius q̄ q̄cq̄d eſt ſub deo. qđ ſpon
te det et nō ex debito deo. qđ extra talē ꝑ
ſonā talē ſimilē vel aliq̄d tale inuenire nō
poſſumꝰ. queramus g̊ q̄d poterit dare ta
lis pſona qđ valeat tantū: ꝑ qđ poſſit fie
ri infinita ſatiſfactio. Aut eni ille homo
q̄ ſimul erit deus et homo dabit ſeipſum
aut aliq̄d de ſe. videamus ergo qualis de
bet eſſe talis datio ſeu donatio. Unde cū
talis homo inquantū homo eſt creatura
dei. ſequitur ꝙ quicq̄d habet eſt dei: ⁊ eſt
obligatum deo. et omnia que poteſt debꝫ
deo per p̄mam obligationem naturaleꝫ.
quia quicquid habebit accepit a deo. Et
ideo debet deo honorem: obedientiam et
amorē. et totum quicquid facere poterit
erit iam deo obligatum et debitū. nō pro
iniuria: quia nullā fecit. ſed ꝓ naturali pri
ma obligatione. quia om̄ia ab eo accepit.
Quomodo g̊ poterit ſatiſfacere pro alijs
hominibus: cum om̄ia pro ſeipſo debet. et
deus ex debito exiget ab illo homine q̄c/
quid habet et quicq̄d poterit. q꞉ creatura

ſua erit. Queramꝰ ḡ ꝗd in ſe habebit ille
hõ qđ deo nõ ſit debitũ: ſed ſit vere ſuũ.
⁊ qđ deꝰ nõ poſſit ab eo exigere. Si enim
nil tale habet: nõ poterit ſatiſfacere ꝓ alijs
q̃ debẽt deo infinitũ ꝑ ſecũdã obligatio/
nẽ. Sed certe ille homo nõ tenet̃ ſe trade
re morte. ſeu aĩam ſuã et vitã exponere ꝓ
honore dei. q: hoc non exiget deus ex de
bito ab illo hoĩe. ſcʒ ꝙ det vitã et aĩam ſu
am ad mortẽ. Vñ q: mors eſt ĩ omibus
hoĩbus ꝓpter peccatũ et culpã. q: ſi pri/
mus homo nõ peccaſſet: nũꝗ̃ mortuus
fuiſſet. ergo cũ iſte homo erit ſine pctõ et
ſine oĩ culpa innocẽtiſſimus cũ ſit deꝰ.
multo magis nõ debebit mori. Ergo ſi il
le det ſponte et libere ſe morti ad honorẽ
dei. tũc dabit aliquid de ſuo quod deꝰ nõ
exiget ab eo ex debito. nec etiam poteſt ab
eo exigi ꝑ obligationẽ. quia nõ eſt pecca/
tor. Etiã nõ poterit ſe magꝭ dare deo ꝗ̃
dare vitam et aĩam ſuã ad honorẽ illius
Nec etiã aliquid poterit dari ꝓcioſiꝰ deo.
q: nihil aſperius aut difficiliꝰ põt homo
ſponte et nõ ex debito pati: ꝗ̃ mortẽ ad
honorẽ dei. Igit̃ ſequit̃ ꝙ neceſſaria erit
mors illius homĩs ad ſatiſfaciendũ pro
alijs hominibꝫ. Ergo ꝑ ſolam mortẽ illiꝰ
hominis poterit fieri ſatiſfactio: ſeu ꝑ vi
tam ſuã ſponte traditam morti ad hono/
rem dei. Inuenimꝰ igitur preciũ ⁊ debi/
tum ad ſoluendũ ꝓ peccatis ⁊ iniurijs ac
offenſis omniũ hoĩm. Igitur neceſſariũ
eſt ꝓ ſatiſfactiõe totius humane nature:
ꝙ talis homo q̃ erit deus ⁊ hõ: q̃ neceſſa/
rius erit ꝓ ſatiſfactõne ſit mortalis. ita ꝙ
poſſit mori ſi velit ⁊ hoc ſponte: ꝗ̃uis ſit
deus. Et tamen ipm̃ nullus poterit occi/
dere ſi nõ velit nec cõtra ſuam voluntatẽ.
et hoc q: erit deus ⁊ ſine peccato. Si enĩ
nullo modo mori poſſet: non eſſet vtilis
nec cõueniẽs ꝓ ſatiſfactiõe hoĩm. Et etiã
hoc eſt ſumme ꝯueniens vt ſatiſfactio fi/
at ꝑ mortẽ. q: hoĩes ſunt obligati ad ſu/
ſtinendũ mortem eternã. ſed cõuenientiꝰ
fieri nõ poteſt vt homo euadat mortẽ eter
nam quã debet niſi homo ſuſtineat illam
voluntarie q̃ nõ debet. Sed hõ qui iam
obligatus eſt ad infinitã penã: nõ poteſt
ſoluere talem penã: que liberet a pena in/
finita. quia quãcunꝗ̃ penam acciperet: iu

Per mortem xp̃s debuit ſa/tiſfacere

ſte et digne eam ſuſtineret. Vt igitur ho/
mo q̃ eſt obligatus ad debitã penam poſ
ſit euadere ipam penã: neceſſe erit vt talis
homo ꝓ homĩe ſuſcipiat penam volũta/
rie et ſponte: q̃ nil pene debeat ꝓ ſe. Sed
nullus talis poterit eſſe niſi ille hõ quem
querimus: qui erit deus et homo: vt mo
riendo et ſuſtinendo penã ꝓ homĩe quã
ſuſtinere nõ debeat iuſte: homo ꝓpter eã
euadat et mortem et penã quã debebat.
Et ideo neceſſe erit ꝙ ille homo q̃ eſt ne/
ceſſarius nobis pro ſatiſfactiõe poſſit pa
ti et mori et ſuſtinere penã ſi velit. ſed nul
lo modo poſſit pati nec mortem nec ali/
quam penã cõtra ſuam voluntatẽ. nec ali
qua res poſſit ſibi nocere ꝯtra ſuã volun
tatem: ſed ſua volũtate ꝑmittente omnia
poſſit. Nã innocẽtiſſimus erit: nec ꝓpter
hoc talis homo erit in miſeria ſicut ceteri
homĩes mortales. quia volũtarie erit ta
lis vt poſſit pati: ſed nõ cõtra ſuam volun
tatem. Neceſſe eſt etiã ꝙ ille homo q̃ erit
neceſſarius ꝓ ſatiſfactione noſtra: intelli/
gat et cognoſcat oĩa bona et omĩa mala
homĩs. ⁊ cognoſcat ꝑditionẽ et lapſum
homĩs. ⁊ oĩa que ſunt neceſſaria ꝓ repara
tione ⁊ totali ſatiſfactiõe. ⁊ ꝗd debeãt ho
mines deo. ⁊ ꝙ cognoſcat ꝺ ſeipõ ꝗd erit
illud qđ oportet deo fieri ꝓ homĩs ſatiſ/
factione. et etiã ꝙ ipe cognoſcat ꝙ ipe ſo/
lus eſt q̃ poteſt ſatiſfacere ⁊ nõ alius. et ħ
ꝑ mortẽ ſuã. etiã ꝙ ſi ipe nõ moriat̃: ꝙ om
nes hoĩes ꝑdentur eternaliter. qm̃ ſi non
cognoſceret hoc: nõ poſſet ſatiſfacere. q̃a
oportet ꝙ det vitã ſuã volũtarie ⁊ ſciẽter
ꝓpter peccata hominũ.

N. xp̃s volũta/rie moriatur.

N. xp̃s cogſcat oĩa bõa et mala homĩs.

De benignitate: amore et pietate: paci
encia et manſuetudine ipſius.

Titulus. cclv.

ET qm̃ iam declaratuʒ eſt ꝙ ſatiſ
factio quã dʒ facere iſte hõ quem
querimus ⁊ quo indigemꝰ: opor
tet ꝙ ſit volũtaria ⁊ ſpontanea cũ magno
cordis affectu et optima volũtate. q: ali/
ter nõ tolleret offenſam et iniuriã que in/
ter deũ et hoĩes eſt: nec placaret iram dei.
ideo oportebit ꝙ ille hõ qui ſatiſfaciet ꝓ
homĩbꝫ nõ ſolũ moriat̃ vt det vitã ſuam
morti ad honorẽ dei. imo oportebit ſi de
beat ſatiſfacere ꝙ ſuſtineat mortẽ liben/

Ti. ꝓcedenti

Optuit xp̄m et charitate pati

tiſſime et volūtarie cū deſiderio:et cū in/
timo cordis affectu ad honorē dei.quia
null⁹ poterit eū cogere niſi ip̄emet ꝑmit/
tere velit. Et iō neceſſe erit ꝙ talis hō ſit
benigniſſim⁹:vt habeat voluntatē ita pi/
am et benignā erga humanā naturā ⁊ ali
os hoīes.et tantū diligat hoīes vt cōpa/
tiatur eis:vt velit mori et dare vitā ſuā ꝓ
ip̄is:vt ꝑ mortē ſuā liberent̄ a penis eter
nis.⁊ ꝙ magis velit ſaluationē hominuꝫ
ꝙ̄ ſeruare vitā ſuā.qm̄ ſi nō ſit ita:tūc nō
morieť ꝓ hoībꝫ.qꝛ nullus poterit eum cō
pellere ad moriendū niſi ꝓcedat ex ei⁹ me
ra volūtate pia et bona. Et ideo oporte/
bit ꝙ non attendat ad maliciā hoīm:nec
ad iniurias nec ad offenſas.ſed magꝭ at/
tendat ad homīes ꝓpter naturā humani
tatis:et diligat eos inq̄ntum ſunt hoīes
et portant dei imaginem ꝓpter aīam ra
tionalē:et inq̄ntum ſunt ſui fratres ꝑ ſui
naturam. Et iō oportebit ꝙ non habeat
hoīes odio ꝓpter peccata et malicias eo/
rū:ſed magis cōpatiať ⁊ doleat de malis
eorū.qm̄ ſi talis nō eſſet:tūc nō eſſet cōue
niens ꝓ ſatiſfactione:et tali hoīe indiget
natura hūana:nec pōt aliter liberari. Et
ideo neceſſario oportebit ꝙ tanta ſit ſua
bonitas ⁊ benignitas:ꝙ vincat maliciaꝫ
⁊ nequiciā.⁊ tanta ſit ſua manſuetudo:ꝙ
vincat oēm crudelitatē ⁊ impietatē.⁊ tan
ta ſit ſua patientia:ꝙ vincat oēm iniuriā
⁊ offenſam ſibi inferendā. Et ideo opor/
tet ꝙ ſit talis ꝙ diligat oēs ſibi ꝯtradicē/
tes vel ꝑſequētes aut ip̄m occidere volen
tes.ita ꝙ tanta ſit in eo bonitas ꝙ omēs
remittat offenſas.et de nullo velit vindi/
ctam ꝓpter aliquā iniuriā.qm̄ talis ē ne/
ceſſarius hominibus ꝓ ſatiſfactiōe. O q̄n/
ta bōitas ⁊ benignitas erit iſta:ꝙ talꝭ ho
mo iuſtus ⁊ innocēs velit mori et dare vi
tam ſuam ꝓ hoībus iniuſtis:iniq̄s:ma/
lis ⁊ ingratiſſimis:ꝑditꝭ:et omī pena di
gnis:⁊ ꝓ peccatis:culpis ⁊ offenſis om/
niū hoīm totius mūdi. Et ideo neceſſe ē
ꝓpter predicta:ꝙ iſte hō ſit de genere eo/
rundē hoīm q̄ obligati ſunt ad penā pro
pter amorē:vnitatē ⁊ ꝓpinquitatem.qm̄
magis diliget hoīes et cōpatieť eis.quia
erit de natura eorū. Un̄ ſi fieret de nouo
ſicut ꝑmus homo:nō eſſet tantū propin/

Xp̄s patiēdo debuit naturā humanā iꝰſpicere

Xp̄s debuit crucifigētes diligere

quus hominibus obligatꝭ ad penā. O q̄n/
tum homo ⁊ tota humana natura debe/
ret gaudere ꝙ taleꝫ poterit habere homi
nem q̄ pro eis ſatiſfaceret.

Qualiter ille hō poterit mori ⁊ occidi
ad honorē dei:⁊ q̄s eū poterit occidere.

Titulus.cclvi.

Et quia mors
illius hoīs q̄ erit de⁹ ⁊ homo
erit totū preciuꝫ et ſatiſfactio
liberatiōis hoīm ſi ſit volūtarie ⁊ ad ho/
norē dei ſuſcepta.iō vlteri⁹ inueſtigāduꝫ
eſt quō poterit ille hō vitā ſuā dare morti
ſponte ad honoreꝫ dei.an ip̄emet ſe debe/
at occidere.vel an aliȷ̄ eū debeāt occidere.
Sed ꝙ ip̄emet ſe occideret:hoc nō eēt ad
honorē dei.imo ꝯtra honorē dei.ḡ neceſ/
ſe erit ꝙ aliȷ̄ eum occidant:⁊ ꝙ ip̄e velit et
ꝑmittat ſe occidi ad honorē dei.⁊ tūc etiā
oportet ꝙ ip̄e habeat inimicos q̄ eum oc
cidant et ꝑſequant̄.et oportet ꝙ etiam ſit
aliqua cauſa:que ſit ad honorē dei.ꝓ qua
ſuſtinenda et defendenda:ip̄e det vitā ſuā
ad mortē:et ꝙ ꝓ illa cauſa aliȷ̄ occidāt eū.
Et ideo inueſtigemus quō poterit h̄ fie/
ri. Ideo ꝯſiderare debem⁹ ꝙ iſte erit ſo/
lus bonus inter omēs hoīes:⁊ oēs aliȷ̄
erunt mali:niſi mater ſua q̄ erit bona ex
neceſſitate. Et cū hoīes ſint lapſi ⁊ corru/
pti ac ꝑuerſi:vt declaratuꝫ eſt in tractatu
de lapſu ad longū.ꝓpt̄ ꝗ̄ faciūt mala ope
ra:et ducunt peſſimā vitā.et totaliter faci
unt ꝯtra deum oīa opa ſua:et ꝯtra iuſtiſ/
ſimā equitatē et veritatē.qꝛ omēs amant
ſuam ꝓpriā voluntatē ⁊ ꝓpriū honorē:et
nolunt corrigi nec audire correptōes. Et
quia ille hō ꝑfectus erit totus bon⁹ ꝯtra
rius aliȷ̄s hoībꝫ.ideo oportet ꝙ q̄ntū po/
terit impugnet eoꝝ malā vitā:⁊ mala eo/
rū opa.et p̄dicet et corrigat hoīes per ver
ba ſua.et neceſſe erit ꝙ dicat veritatē ho/
minibꝫ quā hoīes nolūt audire. Et ſic q̄a
etiā opa ſua erunt ꝯtraria opibus alioꝝ:
incurret inimicicias ⁊ inuidiā plurium q̄
nolunt audire veritatem.⁊ ſic p̄dicando
et tenendo immobiliter ⁊ indeclinabiliter
veritatem et iuſticiā:et hoc viuendo et lo
quendo.plures habebūt eū odio vſq̄ ad
mortem. Et ſic in iſto mō ip̄e nec ꝓpter

Xp̄s debuit ab aliȷ̄s occidi

Ti.ccx

Q: xp̄s ꝓpt veritatē et iuſticiaꝫ debuit occidi.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf